

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, sesja 4, Ludzie Boga w Starym Testamencie, część 2

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doctrines of the Church and Last Things. To jest sesja numer cztery, People of God in the Old Testament, Part 2.

Kontynuujemy nasze studium doktryny Kościoła, badając lud Boży Starego Testamentu bardziej szczegółowo niż inne tematy.

Dotarliśmy do Przymierza Dawidowego. Druga Księga Samuela 7 jest jednym z najważniejszych rozdziałów Biblii, choć prawdopodobnie jest za bardzo pomijana, ponieważ zapisuje obietnicę Boga, że da Dawidowi wieczną dynastię, znaną jako Przymierze Dawidowe. Chociaż słowo przymierze nie pojawia się w Drugiej Księdze Samuela 7, aby opisać obietnicę Boga daną Dawidowi, inne pisma święte odnoszą się do niego w ten sposób.

2 Samuela 23:5, 1 Królów 8:23, 2 Kronik 13:5, Psalm 89:3, 28, 34 i 39, Izajasz 55:3, Jeremiasz 33:21. Jeszcze raz, 2 Samuela 23:5, 1 Królów 8:23, 2 Kronik 13:5, Psalm 89:3, 28, 34 i 39, Izajasz 55:3, Jeremiasz 33:21. Rozdział dzieli się na dwa, okoliczności i założenie przymierza, numer jeden, i dwa, modlitwę wdzięczności Dawida. Podczas gdy Dawid mieszkał w pałacu, domu zrobionym z cedru, dzielił się z prorokiem Natanem swoim brzemieniem, że Bóg mieszka w namiocie. To nie wydawało się Dawidowi słuszne.

Zaproponował, że uczyni Boga domem i świątynią, a prorok Natan, mówiąc sam do siebie, uważał to za dobry pomysł. Pan jednak myślał inaczej i powiedział Dawidowi, że nie zbuduje domu dla Boga, ale że Bóg zbuduje dom, gra słów, dynastię dla Dawida, 2 Samuela 7:1-11. Bóg przypomniał Dawidowi, że zabrał go z roli pasterza i uczynił przywódcą ludu Bożego.

Pan zawsze był z Dawidem i teraz dał mu odpoczynek od wrogów. Bóg przysiągł, że uczyni imię Dawida wielkim, zaszczyt wcześniej przyznany tylko Abrahamowi, Księga Rodzaju 26-24 i Mojżeszowi, Księga Liczb 12:7-8. Pan obiecał, cytuję, wyznaczę miejsce dla ludu mojego Izraela i zasadzę go, 2 Księga Samuela 7:10.

Przepraszam, zrobię ESV. Wyznaczę miejsce dla mojego ludu Izraela i zasadzę ich, aby mogli mieszkać na swoim miejscu i nie byli więcej niepokojeni. 2 Samuela 7:10.

To była Jerozolima, miasto Dawida. Ta obietnica przypomina o cechach lądowych przymierza Abrahama. Bóg wyznacza miejsce, w którym ma osadzić Izraela w granicach, które przysiągł Abrahamowi.

Oba przymierza obiecują również trwałych potomków. Jak wyjaśnia Waltke, cytując, przymierze Dawidowe uzupełnia również przymierze Abrahamowe. Ja jestem, sposób, w jaki Waltke odnosi się do Boga, Jahwe, obiecuje bezwarunkowo zarówno Abrahamowi, jak i Dawidowi wieczne potomstwo, Abrahamowi trwały naród, Dawidowi trwałą dynastię, która będzie rządzić tym narodem.

Rzeczywiście, wieczna dynastia Dawida pośredniczy w królach, których obiecałem dać z ciał Abrahama i Sary. Bliski cytat. Waltke i teologia Starego Testamentu, strona 693.

Bóg mówi Dawidowi, że nie zbuduje domu dla Boga, ale odwrotnie. Po śmierci Dawida Bóg ustanowi królestwo jego syna, Salomona. Bóg przyrzeka.

2 Samuela 7:13. On zbuduje dom dla imienia mego, a Ja utwierdzą tron jego królestwa na wieki. Podczas gdy Bóg odrzucił Saula od królestwa za jego uparte nieposłuszeństwo, Bóg postąpi z Dawidem inaczej.

Ja będę mu ojcem, a on będzie mi synem. Gdy dopuści się nieprawości, będę go karmił różgą ludzką, plagami synów ludzkich, ale moja miłość nie opuści go, jak ją odjąłem od Saula, którego odsunąłem od ciebie. 2 Samuela 7, wersety 14 i 15.

Waltke podaje ważne zastrzeżenie. Podczas gdy przymierze, cytując, jest bezwarunkowe, doświadczenie błogosławieństw przez króla zależy od jego posłuszeństwa wobec przymierza Mojżeszowego. Bezwarunkowe przymierze Dawidowe nie jest *carte blanche* dla potomków Dawida, aby robili, co im się podoba, bez względu na moralne granice Dziesięciu Przykazań.

A oto sedno i dusza przymierza Dawidowego — werset 16. A twój dom i twoje królestwo będą na wieki utwierdzone przede Mną.

Twój tron będzie ustanowiony na wieki. Relacja ojciec-syn powoduje, że tron Dawida trwa wiecznie, jak podkreśla i cytuje Vinoy. Następnie Pan powtarza obietnicę, że królewska linia Dawida będzie trwać na wieki. 7:16 z 2 Samuela.

Początkowa i dalekosiężna obietnica, ta zaskakująca i dalekosiężna obietnica właściwie określa macierz, nazwaną przez Gordona macierzą biblijnego mesjanizmu, stanowi podstawę późniejszego rozwoju mesjańskiej nadziei w pismach proroków i psalmistów i znajduje ostateczne wypełnienie w Jezusie Mesjaszu, potomku Dawida i Abrahama. Ewangelia Mateusza 1:1, Vannoy, Pierwsza i Druga Księga Samuela, jego komentarz do Pierwszej i Drugiej Księgi Samuela, Tyndale House. Bóg zawiera

przymierze z Dawidem, obiecując mu wieczną dynastię, której kulminacją jest panowanie Jezusa Chrystusa.

Niesamowita obietnica Boga upokarza Dawida, gdyż w swojej modlitwie uwielbienia, 10 razy odnosi się do siebie jako do sługi Boga. Dawid wywyższa, jesteś wielki, Panie Boże. Nie ma nikogo takiego jak Ty i nie ma Boga oprócz Ciebie.

W wersecie 22 Dawid pyta ze zdumieniem, kto jest jak twój lud, Izrael, jedyny naród na ziemi, który Bóg poszedł odkupić, aby był jego ludem, czyniąc sobie imię i czyniąc dla nich wielkie i niesamowite rzeczy, wypędzając przed twoim ludem, który odkupiłeś dla siebie z Egiptu, naród i jego bogów, i sam ustanowiłeś dla siebie swój lud Izrael, aby był twoim ludem na zawsze. I ty, o Panie, stałeś się ich Bogiem. Dawid kończy swoją modlitwę, ufając Jahwe, że wypełni swoje obietnice dla Dawida i Izraela.

2 Samuela 7:25 do 29. Do dziś dnia, cytując ponownie Walkie, jestem i jestem wybrany królem, pozostając sławny dzięki spełnieniu obietnic przymierza w wiecznym synu Dawida, Jezusie Chrystusie, którego tron w niebiańskiej Jerozolimie rządzi wiecznym królestwem, które dziś obejmuje ziemię. Zamknij cytat.

Walkie *Old Testament Theology* strona 661. Chrystus panuje duchowo, a my oczekujemy wypełnienia na nowej ziemi, gdzie nie będzie już żadnego przekleństwa. Tron Boga i Baranka będzie w mieście, a jego słudzy będą go czcić.

Objawienie 22:3. Nowe przymierze. To jest korona poprzednich przymierzy, telos, na który wskazują. Lane mówi nam dlaczego William Lane, List do *Hebrajczyków 1 do 8*, Word Biblical Commentary.

Cytat, nowe przymierze w ten sposób urzeczywistnia relację między Bogiem a jego ludem, która jest sednem wszelkiego przymierza. Zamknij cytat. Jest to prawdą, jak pokazują poniższe cytaty.

Przymierze Abrahama. Pokazuję teraz, że relacja między Bogiem a jego ludem jest sercem każdego przymierza. Przymierze Abrahama.

Cytat, to jest przymierze trwałe. Być twoim Bogiem i Bogiem twojego potomstwa po tobie. Rodzaju 17:7. Przymierze Mojżeszowe.

Przyjmę was za mój lud. Będę waszym Bogiem. Wyjścia 6:7. Przymierze Dawidowe.

O królu Dawidowym Bóg mówi: Ja będę jego ojcem. On będzie moim synem. 2 Samuela 7:13.

Nowe przymierze. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Jeremiasz 31:31.

Sądzę, że uczciwie będzie powiedzieć, że ze wszystkich przymierzy soteriologicznych lub soterycznych, przymierza zbawienia, korzenie nowego przymierza, znajdują się w Starym Testamencie, szczególnie w Jeremiasza 31:31 do 34. Inne teksty Starego Testamentu mówią o nowym przymierzu bez użycia słów nowe przymierze, w tym Jeremiasz 32:40, Ezechiel 36:24 do 27, Joel 2:28, 29, w porównaniu do Powtórnego Prawa 30:1 do 10. Tak więc, chociaż Jeremiasz 31 jest znanym fragmentem, ponieważ używa słów nowe przymierze, a List do Hebrajczyków 8 cytuje je prawie w całości, tekst Jeremiasza 31:31 do 34, inne fragmenty Starego Testamentu odnoszą się do tematu nowego przymierza bez użycia słów nowe przymierze.

Jeremiasz 32:40, Ezechiel 36:24 do 27, Joel 2:28, 29, Powtórnego Prawa 30:1 do 10. Jeremiasz 31:34 zasługuje na naszą uwagę. Bóg powołał Jeremiasza na początku rozdziału 1. Zobacz, ustanowiłem cię dzisiaj nad narodami i królestwami, abys wrywał i burzył, abys niszczył i burzył, abys budował i sadił.

Jeremiasz 1:3. Rozdziały od 2 do 29 prorocstwa Jeremiasza dotyczą wrywania i burzenia, niszczenia i burzenia. Rozdziały od 30 do 33 znane są jako księga pocieszenia i to z dobrego powodu, ponieważ mówią o budowaniu i sadzeniu. W rozdziałach 30 i 32 Bóg obiecuje przywrócić Izraela z niewoli w Babilonie do ziemi obiecanej.

Księga Jeremiasza 31 znajduje się pomiędzy tymi rozdziałami i słusznie słynie z fragmentu o nowym przymierzu w wersetach 31–34, który daje nadzieję na przyszłość ludowi Bożemu. Thompson wychwala JA Thompsona, *The Book of Jeremiah*, NICOT, 565. Cytat, fragment o nowym przymierzu w Księdze Jeremiasza przedstawia jeden z najgłębszych wglądów w całą literaturę prorocką i stał się niezwykle ważny dla wczesnych chrześcijan.

Porównaj Hebrajczyków 8:8 do 9:28, 2 Koryntian 3:5 do 18. Nadal cytując Thompsona, Hebrajczyków 8:8 do rozdziału 8:8 do 9:28, 2 Koryntian 3:5 do 18. Przyjrzyjmy się szczegółowo Jeremiaszowi 31 do 34.

Oto nadchodzą dni, mówi Pan, gdy zawrę nowe przymierze z domem Izraela i z domem Judy, nie takie przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdym ich ujął za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej. Przymierze moje, które oni zerwali, chociaż byłem ich mężem, mówi Pan, bo to jest przymierze, które zawrę z domem Izraela po owych dniach, mówi Pan. Umieszczę moje prawo w ich wnętrzu i wypiszę je na ich sercach, i będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

I nie będzie już więcej nauczał każdy swego bliźniego i każdy swego brata, mówiąc: poznaj Pana, bo wszyscy mnie poznają, od najmniejszego do największego, mówi Pan. Bo odpuszczę im nieprawość, a grzechu ich nie wspomnę więcej. Chociaż słowa

otwierające, dni nadchodzą, są używane zarówno w krótkim, jak i długim okresie, w krótkim i długim okresie, tutaj wyraźnie są używane w odniesieniu do tego drugiego.

W Liście do Hebrajczyków 8 w całości cytowany jest fragment z Księgi Jeremiasza 31, aby argumentować, że Chrystus jest pośrednikiem nowego przymierza.

Krótkoterminowe wypełnienie dni nadchodzi, a zniszczenie Babilonu jest w Księdze Jeremiasza 51:47 do 49. Długoterminowo, Bóg wzbudza sprawiedliwą gałąź dla Dawida, Księga Jeremiasza 23:5. Tutaj, chociaż to sformułowanie jest dwuznaczne, nadchodzące dni mogą być krótkoterminowe lub długoterminowe, jest to wyraźnie długoterminowe ze względu na cytaty z Listu do Hebrajczyków 8 tego fragmentu nowego przymierza w odniesieniu do Chrystusa jako pośrednika nowego przymierza.

Prorok przepowiada, że Bóg zawrze nowe przymierze ze swoim ludem, nazwanym przymierzem Izraela i Judy, Jeremiasz 31:31. Ewangelicy nie zgadzają się co do przyszłości Izraela, chociaż Rzymian 11:25 do 32 wydaje się nauczać, że istnieje przyszłość dla etnicznego Izraela, a Hebrajczyków 8 cytuje fragment Jeremiasza o nowym przymierzu, aby pokazać wyższość nowego przymierza nad starym. Jeremiasz 31:32 uczy, że nowe przymierze będzie lepsze od starego przymierza, które Bóg zawarł z Izraelitami po odkupieniu ich z Egiptu.

Przymierze Mojżeszowe było gorsze, ponieważ Izrael je złamał, werset 32. List do Hebrajczyków podaje inny powód gorszego przymierza. Lane podsumowuje, cytując, supersesja starego przymierza nie była spowodowana po prostu niewiernością ludu wobec postanowień przymierza.

Stało się tak, ponieważ nastąpiło nowe rozwinięcie odkupieńczego celu Boga, które wymagało nowego działania przymierza ze strony Boga, bliski cytat. Lane, komentarz do Listu do Hebrajczyków, strona 208. Dlatego List do Hebrajczyków mówi, że Jezus jest pośrednikiem lepszego przymierza, które zostało ustanowione na lepszych obietnicach, List do Hebrajczyków 8, 6. Ponadto, ponieważ Chrystus jest naszym, cytat, arcykapłanem, który zasiadł po prawicy tronu Majestatu w niebie, List do Hebrajczyków 8:1, nowe przymierze, którego jest pośrednikiem, uczyniło stare przymierze przestarzałym, werset 13.

Następnie Jeremiasz przedstawia warunki nowego przymierza, które już napisałem, przeczytaj, Jeremiasz 31:33 do 34. Pan składa cztery obietnice swojemu ludowi. Włoży swoje prawo w ich serca.

Nawiążemy z nimi osobistą relację. Wszyscy Jego ludzie będą Go znać, a On przebaczy im grzechy. Cztery obietnice.

Po pierwsze, Bóg włoży swoje prawo w ich serca. Nawiąże z nimi osobistą relację. Po trzecie, wszyscy jego ludzie będą go znać.

Cztery, On przebaczy im grzechy. Nauczywszy o wyższości nowego przymierza nad starym, nie powinniśmy przegapić ich ciągłości. Waltke, *Old Testament Theology*, 438, 40, 39.

Po pierwsze, oba zostały dane Izraelowi, chociaż List do Hebrajczyków 8 uczy nas, że dom Izraela i dom Judy ostatecznie mówią o wierzących Żydach i poganach tworzących kościoł. Po drugie, ustanowienie zarówno starego, jak i nowego przymierza nastąpiło po odkupieniu. Stare przymierze nastąpiło po odkupieniu z Egiptu.

Nowe przymierze nastąpiło po odkupieniu z Babilonu, Jeremiasz 30, 31. Po trzecie, oba przymierza weszły w życie dopiero po śmierci. W starym przymierzu miało to miejsce po śmierci zwierząt ofiarnych.

Nowe przymierze, śmierć Chrystusa. Po czwarte i najważniejsze, że zasadnicza treść przymierzy jest taka sama. Jeremiasz pisze, cytuję, oto przymierze, które zawrę z domem Izraela po owych dniach, mówi Pan.

Włożę moje prawo w ich wnętrze i wypiszę je na ich sercach. Jeremiasz 31:33, Lane wyjaśnia, cytuję, jakość nowości inherentnej dla nowego przymierza, polega na nowym sposobie przedstawiania prawa Bożego, a nie na nowości treści. Lud Boży będzie wewnętrznie ugruntowany w prawie i poznaniu Pana.

Nacisk położony jest na wewnętrzną jakość ludzkiej odpowiedzi na Boga poprzez nowe przymierze, bliski cytat. Lane, *Hebrajczycy 1 do 8*, 209. Główny nowy wkład Jeremiasza do teologii biblijnej znajduje się w jego fragmencie o nowym przymierzu, który oczywiście, jak mówiliśmy, znajduje się w głównym wkładzie Jeremiasza do teologii biblijnej w tym fragmencie o nowym przymierzu.

Jeremiasz 31:31 do 34. Nowe przymierze dopełnia relacji między Bogiem a Jego ludem, która była sednem wszystkich przymierzy, począwszy od Abrahama. Jezus Chrystus ratyfikuje nowe przymierze swoją śmiercią i zmartwychwstaniem, tak że jest jego jedynym pośrednikiem, jak zapowiada List do Hebrajczyków.

List do Hebrajczyków 8:6. Ale Jezus uzyskał teraz wyższą posługę i w tym stopniu jest pośrednikiem lepszego przymierza, które zostało ustanowione na lepszych obietnicach. List do Hebrajczyków 8:6. List do Hebrajczyków 9:15. Wierzący przychodzą do Jezusa, przepraszam, dlatego jest pośrednikiem nowego przymierza, aby ci, którzy są powołani, mogli otrzymać obietnicę wiecznego dziedzictwa, ponieważ śmierć nastąpiła dla odkupienia od przestępstw popełnionych pod pierwszym przymierzem.

List do Hebrajczyków 9:15. List do Hebrajczyków 12:24. Wierzący przychodzą do Jezusa, Pośrednika nowego przymierza i do pokropienia krwią, która mówi lepsze rzeczy niż krew Abla.

Abel, Hebrajczyków 12:24. W wypełnieniu nowego przymierza Bóg pobłogosławił świętych Nowego Testamentu, więc teraz cieszą się jego dobrodziejstwami. Bóg odrodził ich przez swego ducha, a Jego słowo mieszka w nich.

On należy do nich , a oni do niego. Wierzący, od starych do młodych, od młodych do starych, znają Boga osobiście. Głosi ich odpuszczenie grzechów jak nigdy dotąd, czyniąc to zarówno w kazaniu, jak i w sakramencie.

Teraz cieszymy się błogosławieństwami nowego przymierza częściowo, ale będziemy je w pełni zbierać dopiero w stanie wiecznym. Wierzący oczekują przyszłych korzyści nowego przymierza, gdy Chrystus powróci. Umarli zostaną wskrzeszeni, a wszyscy ludzie Boga będą zbierać wieczne życie z Trójcą na zawsze na nowej ziemi.

Wnioski. Przymierza, zakończenie naszych studiów nad przymierzami Boga w Starym Testamencie w świetle głównego tematu, jakim jest lud Boży w Starym Testamencie. Przymierza definiują lud Boży Starego Testamentu, ponieważ żadne inne starożytne bóstwo Bliskiego Wschodu nie zawarło przymierza między sobą a ludem.

Jahwe, żywy i prawdziwy Bóg, zawarł szereg przymierzy z Izraelem. Jahwe jest ich Bogiem, a oni są jego ludem. Przymierza mają wspólne cechy.

Pan zainicjował każde przymierze. Zbliżył się do Noego, Abrahama, Mojżesza i Dawida i przez Jeremiasza przepowiedział nowe przymierze. Zawieranie przymierza przez Boga zobowiązuje Jego lud do reagowania w każdym przypadku.

Noe jest posłuszny Bogu, budując arkę i przyjmując rodzinę, zwierzęta i jedzenie. Abraham jest partnerem przymierza Boga, obrzucając mężczyzn w swojej rodzinie i składa w ofierze Izaaka. Izrael obiecuje posłuszeństwo Bogu w przymierzu Mojżeszowym.

Dawid pokornie przyjmuje łaskawe obietnice przymierza Boga dotyczące jego syna i królestwa. Nowe przymierze jest całkowicie od Boga i całkowicie od łaski, ale wymaga ludzi, którzy z kolei ufają Bogu i żyją dla Niego. Przymierze Noego zapewnia wieczność rodzaju ludzkiego, aby lud Boży mógł doświadczyć zbawienia przyniesionego przez przymierza Abrahama, Mojżesza, Dawida i nowe przymierza.

Bóg obiecuje dać Abrahamowi ziemię i nasienie, które jest ludem, a ostatecznie jednostką, którą jest Chrystus. Bóg, który wybrał Izrael ze wszystkich narodów na ziemi w przymierzu Mojżeszowym, twierdzi, że są jego cennym posiadaniem,

światłem dla narodów i jego świętego ludu. Bóg daje im swoje prawo, które obiecali zachować, ale w dużej mierze nie zrobili.

Mimo to Bóg zapewnia również kapłaństwo i ofiary dla odpuszczenia grzechów, które wskazują na Chrystusa, baranka Bożego i jego krew. Bóg nie pozwala Dawidowi zbudować dla siebie domu, ale w przymierzu Dawidowym przyrzeka zbudować go dla niego, dynastię królów, których Bóg będzie karał, ale od których nigdy nie odbierze swojej wiernej miłości, tak jak od Saula. Ta dynastia osiąga punkt kulminacyjny w Jezusie Chrystusie, Panu Panów i Królu Królów.

Po drugie, przymierza sukcesywnie budują się na sobie. Przymierze Noego stanowi fundament trwającego rodzaju ludzkiego, w tym ludu Bożego. Przymierze Abrahama zapewnia ziemię, lud i błogosławieństwo dla wszystkich ludzi na ziemi poprzez potomstwo Abrahama, Pana Jezusa Chrystusa.

W przymierzu Dawidowym Bóg obiecuje przywództwo swojemu ludowi mieszkającemu w jego mieście, Jerozolimie, w ziemi, którą obiecał Abrahamowi. Wielki syn Dawida, który jest również synem Boga, inauguruje nowe przymierze swoją śmiercią i zmartwychwstaniem. Dom jest cytowany.

Paul House, *Old Testament Theology*, strona 319. Ponieważ to nowe przymierze zmieni definicję ludu przymierza, nie może zostać złamane i dlatego nigdy nie ustanie. Ta umowa obejmuje wieczne przymierza z Abrahamem i Dawidem i będzie trwać wiecznie.

Mając te elementy zapewnione, szczegóły takie jak jedność, internalizacja i przebaczenie również zostaną zabezpieczone. Tylko Bóg ma moc, aby dokonać takiej zmiany w chorych sercach. Porównaj Jeremiasza 17:9. Jeremiasz zauważa w swoich czasach.

Po trzecie, nowe przymierze gromadzi inne przymierza soteriologiczne w sobie jako ich koronę. Nowe przymierze nie dostarcza nowej treści, ale zapisuje prawo Boże na sercach w odrodzeniu. Włożę moje nauczanie w ich wnętrza i wypiszę je na ich sercach.

Jeremiasz 31:33 Nowe przymierze Boga. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Spełnia obietnice z innych przymierzy, aby wejść w osobistą relację z Jego ludem. Rodzaju 17:7, Wyjścia 6:7, 2 Samuela 7:13. Rodzaju 17:7, Wyjścia 6:7, 2 Samuela 7:13. Nowe przymierze rozszerza tę osobistą relację z Bogiem na wszystkich ludzi.

Wszyscy będą mnie znać od najmniejszego do największego z nich. Wreszcie nowe przymierze opiera tę powszechną wiedzę o Bogu na bezprecedensowym przebaczeniu. Bo przebaczę ich nieprawość i nigdy więcej nie wspomnę ich grzechu.

Zamknij cytat, werset 34. Kontynuujemy temat kościoła w Starym Testamencie, tym razem z różnymi tematami. Ludzie Boga i ich wybranie.

Wybór ludu przez Boga nie zaczyna się od wyboru jednostek, które miały stanowić kościół w Nowym Testamencie. Ale od wyboru Abrahama, Izaaka i Jakuba jako ojców wybranego przez Niego narodu Izraela. Boży wybór Abrahama, Izaaka i Jakuba.

Głównym przedmiotem Bożej miłości wybierającej w Starym Testamencie jest naród Izraela. Korzenie tego narodowego wyboru leżą w wyborze patriarchów Abrahama, Izaaka i Jakuba przez Boga. Są oni dobrymi przykładami suwerennej łaski Bożej w działaniu.

Bóg nie wybrał Abrahama na podstawie przewidywania wiary Abrahama lub jego cnoty, ponieważ pochodził on z rodziny bałwochwalców, jak powiedział Jozue. Jozuego 24, od drugiego do czwartego. House dokładnie interpretuje Boże wybranie Abrahama.

Cytat, wszyscy ludzie są zarażeni i dotknięci grzechem. Rezultaty tego faktu są katastrofalne. Teraz Bóg identyfikuje jednostkę, przez którą Boży plan może zostać objawiony.

Wybór Abrahama przez Boga zapoczątkowuje również trwającą praktykę boskiego wyboru. Bóg wybiera Abrahama spośród ludzi podobnych do siebie, bałwochwalców, chociaż Abraham mógł posiadać szczególne cechy do powierzonego mu zadania. Mimo to Pan wybiera Abrahama w ten sam sposób, w jaki Bóg postanawia stworzyć niebo i ziemię, z czystej wolności, która wynika z bycia jedynym, całkowicie wystarczającym, samowystarczalnym Bogiem.

Wybór w tym przypadku dowodzi miłosiernej dobroci Boga dla świata, nie tylko dla Abrahama. To Paul House, *Old Testament Theology*, strona 73. Boży wybór Abrahama na ojca narodu przymierza oznacza wybór jego syna Izaaka i wnuka Jakuba.

Pismo Święte wyraźnie naucza o wyborze Jakuba przez Boga przed jego narodzeniem. Kiedy Rebeka poczuła, jak Jakub Ezaw walczy w jej łonie, Pan powiedział jej, cytuję, dwa narody są w twoim łonie. Dwa narody wyjdą z ciebie i zostaną rozdzielone.

Jeden naród będzie silniejszy od drugiego, a starszy będzie służył młodszemu, cytuję: Księga Rodzaju 25:23. W miarę rozwoju historii dowiadujemy się, że Bóg kocha Jakuba i dlatego zastąpi Ezawa jako dziedzica Izaaka, Księga Malachiasza 1:1 i 2, List do Rzymian 9:13. J. Barton Payne napisał, cytuję, najbardziej wybitnym przykładem bezwarunkowego wybrania, jaki można znaleźć w całym Piśmie Świętym, jest wybranie Jakuba, Księga Rodzaju 25:23.

Cytując Bartona Payne'a, został wybrany przed urodzeniem. Był jednym z bliźniaków, więc równym pod względem ludzkim. Był młodszy z nich, a w swoim charakterze był nieetycznym oszustem.

Od samego jego narodzenia, w istocie, cytując w tym cytacie, cel Boga według wybrania mógł opierać się nie na uczynkach, ale na tym, który powołuje, Rzymian 9:11. Bóg nawet udzielił mu obietnicy testamentu w chwili, gdy uciekał z domu w wyniku swoich przestępstw, Rodzaju 28, 15, cytując J. Bartona Payne'a, *Teologia Starego Testamentu*, strona 179. Boży wybór narodu Izraela, Boży wybór Abrahama, Izaaka i Jakuba, nie był celem samym w sobie.

Jego zamiarem przy ich wyborze było wyprowadzenie z nich narodu, wielkiego narodu, któremu zobowiązałby się w przymierzu i twierdziłby, że jest jego ludem. Cztery fragmenty w Księdze Powtórzonego Prawa świadczą o tym. Księga Powtórzonego Prawa 4:37 i 38.

Muszę dotrzeć do ESV. Ponieważ umiłował twoich ojców, to jest Pan, i wybrał ich potomstwo po nich, i wyprowadził cię z Egiptu swoją obecnością, swoją wielką mocą, wypędzając przed tobą narody większe i potężniejsze od ciebie, aby cię wprowadzić i dać ci ich ziemię w dziedzictwo, jak to jest dzisiaj. Powtórzonego Prawa 4:37, 38.

Powtórzonego Prawa 7:6 do 8. Bo ty jesteś ludem świętym dla Pana, Boga twego. Ciebie wybrał Pan, Bóg twój, abyś był ludem na własność Jego skarbnika spośród wszystkich ludów, które są na powierzchni ziemi. Nie dlatego, że byliście liczniejsi od innych ludów, Pan umiłował was i wybrał was, bo byliście najmniej liczni ze wszystkich ludów.

Ale ponieważ Pan cię miłuje i dotrzymuje przysięgi, którą złożył twoim ojcom, Pan wyprowadził cię mocną ręką i wykupił cię z domu niewoli, z mocy faraona, króla Egiptu. Powtórzonego Prawa 7:6 do 8. Powtórzonego Prawa 10:14 i 15. Oto do Pana, Boga twojego, należą niebo i ziemia, należą niebo i niebiosy, ziemia i wszystko, co jest na niej.

A jednak Pan umiłował serca waszych ojców i wybrał po nich ich potomstwo, was ponad wszystkie narody, jak jesteście dzisiaj. To jest Powtórzonego Prawa 10:14 i 15. Powtórzonego Prawa 14:2 jest czwartym fragmentem.

Pan wybrał cię, abyś był jego własnością spośród wszystkich ludów na powierzchni ziemi. Łącznie te cztery teksty z Księgi Powtórzonego Prawa uczą, że Bóg jest Panem nieba i ziemi. Wszystko należy do niego, w tym wszystkie narody na ziemi.

Powtórzonego Prawa 4:39 i 10:14. Po drugie, Bóg wybrał Izraela jako swój lud spośród wszystkich narodów, 10:15. Rzeczywiście, spośród wszystkich ludów na

powierzchni ziemi, 7:6, 14:2. Po trzecie, Bóg wybrał Izraela nie dlatego, że byli liczniejsi niż wszystkie ludy, po czwarte, byli najmniej liczni ze wszystkich ludów, 7:7. Bóg nie wybrał ich ze względu na to, co w nich widział.

Cztery, Bóg wybrał Izraela, ponieważ kochał patriarchów, 4:37, 10:15. Jego miłość i wybór Izraela są motywacją do odkupienia ich z niewoli egipskiej, 4:37, 7:8, i do dania im ziemi obiecanej, 4:38. W odpowiedzi na swoje wybranie, Bóg oczekuje, że jego lud uzna, że tylko On jest Bogiem, 4:39, 7:9, i będzie mu posłuszny, 4:40, 7:9, 10:13, 16:14, 1 do 10.

Aby uznać, że tylko On jest Bogiem, 4:39, 7:9, i aby być Mu posłusznym, 4:40, 7:9, 10:13 i 16, 14:1 i 2. Bóg wybrał Abrahama, Izaaka i Jakuba, aby uformowali swój lud Izrael. Bóg uczynił to w określonym celu. Powołując Abrahama, Bóg obiecał mu ziemię, aby uczynić go wielkim narodem i poprzez niego błogosławić wszystkim ludziom na ziemi, Rodzaju 12:1 do 3. Bóg był na misji od początku swojego powołania.

Po tym, jak Abraham był gotów poświęcić Izaaka, Bóg pobłogosławił Abrahamowi i potwierdził swoją obietnicę, że wyprowadzi z niego wielki naród, Rodzaju 22:17. Następnie Bóg powiedział, cytuję, wszystkie narody ziemi będą błogosławione przez twoje potomstwo, ponieważ usłuchałeś mojego rozkazu, werset 18. Ostatecznie ta obietnica spełnia się w osobie i dziele Jezusa Chrystusa, Galatów 3:7 do 9. Chris Wright podkreśla związek między wyborem Izraela przez Boga a jego misją na świecie, ponownie cytując swoją misję Boga.

Bóg nie wybrał Izraela, aby tylko oni zostali zbawieni, jakby cel wyboru zakończył się wraz z nimi. Zostali wybrani raczej jako środek, za pomocą którego zbawienie może zostać rozszerzone na innych na całej ziemi. Wybór Izraela jest zasadniczo misyjny, a nie tylko soteriologiczny.

Powołanie i wybranie Abrahama przez Boga nie miało na celu jedynie jego zbawienia i uczynienia z niego duchowego ojca tych, którzy ostatecznie znajdują się wśród odkupionych w nowym stworzeniu. Raczej i wyraźniej, on i jego lud mieli być instrumentem, przez który Bóg zgromadzi tę wielonarodową rzeszę, której żaden mężczyzna ani kobieta nie jest w stanie zliczyć. Lud Boży i jego odkupienie z niewoli.

Tożsamość ludu Bożego Starego Testamentu została ukształtowana w potężnym odkupieniu ich przez Boga z niewoli egipskiej, jak głosi Księga Wyjścia. Przedstawia Boga jako wyzwoliciela Izraela, wojowniczego Boga, który pokazuje swoją moc przeciwko faraonowi w plagach i Wyjściu. Stuart nazywa obietnicę Boga o uwolnieniu Izraelitów w Księdze Wyjścia 6:6 do 8, cytatem, zarysem tego, co Bóg dla nich czyni i definicją tego, jak mają myśleć o sobie w relacji do Niego.

Zamknij cytat , Stuart, *Exodus* strona 34. Walkie jest zwięzły, cytat, sygnałem wyzwolenia w Starym Testamencie jest Exodus Izraela z Egiptu. Zamknij cytat, Walkie, Old Testament theology 390.

W tym wielkim akcie Bóg rości sobie prawo do swojego odkupionego ludu, niewolników w Egipcie. Przez 400 lat Izrael cierpiał w egipskiej niewoli. Po cierpieniach trwających pokolenia Izraelici wołali do Boga, który usłyszał ich wołanie o pomoc i, cytując, przypomniał sobie swoje przymierze z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem, Wyjścia 2:24.

Izrael nie był w stanie uratować się sam. Jak wyjaśnia Stuart, w Egipcie Izraelici byli nieobywatelską bandą niewolników bez własnej ziemi ani żadnej ludzkiej nadziei na jej posiadanie. Ale Bóg nie porzucił swoich planów przymierza dla nich i poprowadził ich potężną ręką spod dominacji największego supermocarstwa Ziemi, nie tylko do życia na pustkowiu, ale do miejsca stałego osiedlenia.

Stuart, *Exodus* strona 38. Mój syn, Stary Testament, nazywa Boga ojcem tylko 15 razy, niewiele w porównaniu do samej Ewangelii Jana, która czyni to 118 razy. Słowa syn Boży w Starym Testamencie odnoszą się do narodu Izraela, jego króla, a czasami poszczególnych Izraelitów.

Tutaj Bóg, rozmawiając z Mojżeszem, nazywa Izraela moim synem w sposób zarówno ciepły, jak i wymagający. Wyjścia 4:21 do 23. Wyjścia 4:21.

I rzekł Pan do Mojżesza: Gdy wrócisz do Egiptu, patrz, abyś uwierzył, patrz, abyś uczynił przed faraonem wszystkie cuda, które dałem w twoją moc, ale Ja zatwardzę serce jego, aby nie wypuścił ludu. Wtedy powiesz: Tak mówi Pan: Izrael jest moim pierworodnym, a ja mówię ci: wypuść mojego syna, aby mi służył. A jeśli nie zechcesz go wypuścić, oto Ja zabiję twojego pierworodnego syna.

Wyjścia 4:21 do 23. Mojżesz był nadal w Midianie, gdy Bóg nakazał mu wykonać znaki, które Bóg dał mu przed faraonem. Faraon odmówił wypuszczenia Izraela, a Bóg w rezultacie osądził Egipt.

W tym fragmencie wspomniano o dwóch pierworodnych synach: pierworodnym synu Boga, Wyjścia 4:22, i synu faraona, werset 23. Stuart opowiada, jak Mojżesz miał ogłosić faraonowi, cytując, cytując, bliską i czułą, chronioną relację Izraela z Bogiem jako pierworodnego syna z ojcem i przeciwstawić ją śmiertelnemu losowi, który czekał pierworodnych Egiptu, zindywidualizowanych w synu faraona. Bliski cytat, Stuart, Wyjścia strona 150.

Chris Wright artykułuje znaczenie tego, że Bóg nazywa Izraela swoim synem. Cytat: Izrael jest adresowany jako syn Boga, w liczbie pojedynczej, który został suwerennie

powołany do istnienia przez Boga. Izrael zawdzięcza to twórczemu lub prokreacyjnemu działaniu Pana, ponieważ Pan powołał go do istnienia.

Naród nie został przyjęty przez Pana, ale uformowany przez Niego. Ponadto Izrael nie jest Jego synem przez swój wybór i działanie, ale przez wybranie ich przez Pana. Tak naprawdę to Waltke, *Old Testament Theology* 543, cytując Chrisa Wrighta, *God's people in God's land*, strona 21.

Mój lud. Natomiast faraon nie zna Pana, a Egipcjanie nie są ludem Boga. To przymierzowy sposób powiedzenia, że Bóg mówi o Izraelu.

Tuż przed tym, jak Bóg nazwał Izraela moim synem, odnosi się do nich jako do swojego ludu. Ale ja zatwardzę serce faraona, aby nie pozwolił odejść ludowi. Wyjścia 421.

Wchodząc w przymierze Mojżeszowe, Pan mówi: Wezmę was za mój lud i będę waszym Bogiem. Wyjścia 6, 7. Bóg składa obietnicę w nowym przymierzu. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

Jeremiasz 31:31. Mojżesz i Aaron powiedzieli faraonowi, cytując, tak mówi Pan, Bóg Izraela: wypuść mój lud. Niech więc urządzą dla mnie święto na pustyni.

Wyjścia 5 :1. Faraon odpowiedział: Kim jest Pan, że miałbym go słuchać i pozwolić mu odejść? Izraelowi odejść . Nie znam Pana. A poza tym nie pozwolę Izraelowi odejść.

Wyjścia 5:2. House wskazuje, że znane są imiona około 40 bogów i bogiń ze starożytnego Egiptu. House, *Old Testament theology*, strona 98. Faraon prawdopodobnie znał niektóre z nich, ale nie znał Jahwe, Boga swojego ludu, Izraela.

Bóg nie ukrywa swojej tożsamości przed faraonem, ale wielokrotnie oświadcza: Ja jestem Panem. Siedem razy Mojżesz mówi faraonowi: pozwól odejść mojemu ludowi. A Bóg popiera swoje słowo znakami.

Pierwsze dziewięć plag można podzielić na trzy grupy dotyczące imienia Boga. Pierwsze trzy to ziemia egipska, drugie trzy i cała ziemia, trzecie trzy. Dzięki Mojżeszowi i Aaronowi faraon niechętnie poznaje Pana, ale nigdy nie pozna Go osobiście jako swojego Pana i Odkupiciela.

Przed plagami Bóg oznajmił Mojżeszowi swoje zamiary wobec faraona i w ten sposób objawił swoje imię. Wyjścia 6:1 do 5. Ale Pan powiedział do Mojżesza: Teraz zobaczysz, co uczynię faraonowi. Bo mocną ręką wypuści ich i mocną ręką wypędzi ich ze swojej ziemi.

Bóg przemówił do Mojżesza i powiedział mu: Ja jestem Pan. Ukazałem się Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi jako Bóg Wszechmogący. Ale w moim imieniu, Pan, nie dałem się im poznać.

Ustanowiłem też moje przymierze z nimi, aby dać im ziemię Kanaan, ziemię, w której mieszkali jako przybysze. Ponadto usłyszałem jęk ludu Izraela, którego Egipcjanie trzymają jako niewolników, i wspomniałem na moje przymierze. Powiedz więc ludowi Izraela: Ja jestem Pan, a wyprowadzę was spod ciężarów Egipcjan i wyrwę was z niewoli ich, i odkupię was wyciągniętym ramieniem i wielkimi aktami sądu.

Liberalni uczeni debatuje nad tą kwestią, ale ten tekst nie oznacza, że Jahwe nie pojawił się przed Wyjścia 6, 3. Ponieważ imię to jest używane w Księdze Rodzaju. Na przykład, Księga Rodzaju 2, 4 i 12, 8. Zamiast wprowadzać sprzeczności do Pisma Świętego lub dzielić je na źródła na podstawie występowania imion boskich, John Sailhamer oferuje prostsze rozwiązanie. On, cytując, stwierdza, że rozróżnienie dokonane w Księdze Wyjścia 6, 1 między El Shaddai patriarchów a Jahwe Mojżesza jest rozróżnieniem intymności, bliskim cytatem.

Teologia Starego Testamentu Paula House'a cytująca Johna Sailhamera, *The Pentateuch As Narrative, A Biblical Theological Commentary*, strona 2, 5, 1. Jahwe objawił się w Księdze Rodzaju w wizjach, ale w Księdze Wyjścia rozmawia z Mojżeszem twarzą w twarz. Ironicznie, Egipcjanie dołączyli do ludu Bożego w Wyjściu z Egiptu. Cytat: Izraelici podróżowali z Ramzes do Sukkot, gdzie było około 600 000 sprawnych mężczyzn pieszo, oprócz ich rodzin.

Razem z nimi szedł też tłum mieszany. Wyjścia 12:37, 38. To częściowo spełnia obietnicę Boga daną Abrahamowi.

Wszystkie narody ziemi będą błogosławione przez ciebie. Rodzaju 12:3. Odkupieni przez Boga. Kiedy nadszedł czas, Bóg wypełnił swoje słowo dane Abrahamowi 400 lat wcześniej.

Cytat, wiedz to na pewno. Twoje potomstwo będzie rezydentami-obcokrajowcami przez 400 lat w ziemi, która do nich nie należy, i będzie zniewolone i uciskane. Jednak osądzę naród, któremu będą służyć, a potem wyjdą z wieloma dobrami.

Rodzaju 15:13 i 14. Bóg wykupił swój lud z niewoli. Nie uczynił tego od razu, ale zesłał plagi, a następnie poprowadził swój lud do Exodusu.

Wyjścia 3:16 do 22. Egipcjanie byli tak szczęśliwi widząc Izraelitów, że dali im srebrne i złote przedmioty i ubrania. Srebrne i złote przedmioty i ubrania.

Wyjścia 12:35, 36. Nieumyślne wypełnienie obietnicy, jaką Bóg złożył Abrahamowi wiele lat wcześniej w Księdze Rodzaju 15:13 i 14. Rozpoczyna się walka między Jahwe, żywym i prawdziwym Bogiem, a faraonem, bogami Egiptu.

Faraon jest uparty. Na początku jego magik wydawał się dorównywać znakom Mojżesza, prawdopodobnie mocą demoniczną. Następnie Bóg, przez Aarona, sprawił, że kurz stał się komarami w całym Egipcie.

Jakkolwiek by się starali, Egipcjanie nie potrafili powtórzyć tego wyczynu i przyznali, cytuję, że to palec Boży. Wyjścia 8:19. Oznacza to, że był to akt nadprzyrodzony.

Mimo to faraon nie ustąpił. Cytując, w sumie, między Wyjścia 4:21 a Wyjścia 14:17, Bóg zatwardza serce faraona dziesięć razy, a faraon zatwardza swoje serce tyle samo razy. House, *Old Testament Theology*, strona 95.

Czasami faraon idzie na drobne ustępstwa. 8:25. Innym razem wydaje się, że żałuje.

9:27. 10:16. I daje pozwolenie na wypuszczenie Izraela.

8:28, 29. 9:27, 28. Ale gdy ta plaga zostaje usunięta, nie dotrzymuje słowa.

8:30 do 32. 9:33 do 35. Niewątpliwie Bóg zsyła plagi na bóstwa egipskie.

Bo w związku z ostatnią plagą, mówi, cytuję, Ja jestem Pan. Wykonam sąd nad wszystkimi bogami Egiptu. Wyjścia 12:12 .

Bóg sprawia, że niektóre plagi spadają tylko na Egipcjan. On czyni rozróżnienie między nimi a swoim ludem. Bóg nie pozwoli, aby plagi zaszkodziły Izraelitom i oszczędza Goszenowi skutków plag, które wylewa na Egipcjan.

8:22, 23. 9:4, 6, 26:11, 7:12, 13.

Jeszcze raz. 8:22, 23:9 kontra 4, 6 i 26.

11:7. 12:13. W ten sposób pokazuje faraonowi i jego ludowi, że Izraelici są ludem Boga, o który On się troszczy i którego chroni. Stuart, mówiąc o rojach much, dobrze to wyraża.

Cytat tutaj zatem, otwarcie zwraca uwagę czytelnika na fakt, że plagi, dalekie od bycia zjawiskami naturalnymi, były naturalnie wytworzone, a natura wywrócona do góry nogami. Natura została nakazana przez swojego stwórcę, aby działała w nienormalny sposób, który był złowrogo przerażający dla Egipcjan, cudownie uspokajający dla Izraelitów i wyraźnie dowodził, w tej pladze, nawet faraona, boskiego, potężnego czynu w służbie boskiego żądania. Stuart, *Exodus*, strona 215.

Oczywiście, kwintesencją wyjątkowego traktowania Jego ludu przez Jahwe jest to, że oszczędził ich pierworodnych synów, gdy posmarowali krwią ich drzwi, zgodnie z Jego rozkazem. Wyjścia 11:7 i 12:13. Izrael został odkupiony, ale w Egipcie rozległ się wielki krzyk, ponieważ nie było domu, w którym ktoś nie umarł.

Wyjścia 12:30. Podsumowując ten wykład, rezultaty odkupienia Izraela. Wyzwolenie przez Boga jego ludu z niewoli egipskiej jest największym wyzwoleniem Starego Testamentu, którego nigdy nie wolno zapomnieć.

Ale Pan wybrał was, cytuję, i wyprowadził was z żelaznego pieca Izraela, abyście byli ludem dla Jego dziedzictwa, tak jak jesteście dzisiaj. Dzisiaj, rozpoznajcie i pamiętajcie, że Pan jest Bogiem w niebie, w górze i na ziemi. Nie ma innego.

Powtórzonego Prawa 4:20 i 4:39. Trzy miesiące po opuszczeniu Egiptu Izraelici przybyli na pustynię Synaj, gdzie obozowali u stóp góry przez następne 10 miesięcy. Tutaj Bóg miał zawrzeć z nimi przymierze na Synaju.

Uczył to z nimi jako narodem, nie tylko jako rodziną lub plemieniem. Podkreśla to wyjątkowość ludu Bożego Starego Testamentu, Izraela. Bóg powiedział im przez Mojżesza: teraz, jeśli będziecie uważnie słuchać mnie i przestrzegać mojego przymierza, będziecie moją własnością spośród wszystkich ludów.

Chociaż cała ziemia jest moja, będziesz moim królestwem, kapłanem i moim świętym narodem. Wyjścia 19 :5 i 6. Bóg, właściciel całej ziemi, czyni Izrael swoim partnerem przymierza i nadaje mu specjalny status. Bóg, jako jedyny wśród narodów starożytnego Bliskiego Wschodu, uznaje Izrael za swój.

Wybrał Izrael jako punkt centralny swojego planu odkupienia świata. Stuart, Exodus, strona 38. Na Synaju Bóg obdarza swój odkupiony lud nową tożsamością.

Zanim dał im Dziesięć Przykazań, nalegał, aby byli mu posłuszni, aby mogli cieszyć się potrójną tożsamością. Będą cennym dobrem Boga, królestwem kapłanów i świętym narodem. Po pierwsze, nazywa ich moimi cennymi dobrami.

Wiersz 5. Wyjścia 19:5. To słowo, *segula*, jest używane w Starym Testamencie w odniesieniu do prywatnego majątku króla, jak powiedzieliśmy wcześniej, do wykorzystania go według jego woli w stosunku do ogólnych rezerw używanych do rządzenia jego królestwem. W Wyjścia 19:5 wskazuje ono na Izrael jako prywatną własność króla, będącą jego wyłączną własnością i wykorzystywaną według jego uznania. Waltke, *Old Testament Theology* 407.

Bóg obdarza swój lud wartością, czyniąc go przedmiotem swojego wyboru i miłości. Po drugie, gdy Izraelici przestrzegają przymierza Jahwe, On przekształca ich w

królestwo kapłanów, 19:6. Cytując, poprzez swoje posłuszeństwo, reprezentują Ja jestem dla narodów i stają się środkiem, który sprawia, że narody zwracają się do Ja jestem i ufają Ja jestem, który ich naucza i chroni. Bóg chce, aby byli ludźmi misyjnymi dla innych narodów.

Waltke, *Old Testament Theology* 407 ponownie. Po trzecie, Izrael ma być świętym narodem Boga. Przestrzegając Jego przykazań, lud Boży ukazuje światu charakter Jahwe i staje się świętym narodem.

Gdy słuchają Pana, On ich uświęca i używa ich do uświęcania innych ludów. Patrząc z perspektywy ich okropnej niewoli w Egipcie przez ponad 400 lat, odkupienie Izraelitów jest chwalebne. Stają się ukochanym synem Boga, Jego odkupionym ludem, Jego skarbem, królestwem kapłanów i Jego świętymi przed obserwowującym światem.

W naszym następnym wykładzie porozmawiamy o ludzie Boga i ich Bogu oraz o tym, jak sam Bóg pomaga zdefiniować ich tożsamość jako swojego ludu.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat *Doctrines of the Church and Last Things*. To jest sesja numer cztery, *People of God in the Old Testament, Part 2*.